

ταξεν ἀναψυκτικὰ μὲν εἰς τὰς ἐξαφθείσας, θερμαντικὸν δὲ τέτον εἰς τὰς ψυχρανθείσας ἐκ τῆς συζητήσεως, ἐζήτησε συγγνώμην, ἐπλήρωσε τὴν λίραν καὶ φιλομειδῆς καὶ ὑποκλινέστατος τὰς συνώδευσεν ἀπερχομένας μέχρι τῆς κλίμακος.

Ὅταν κατήρχοντο, ὁ ἕτερος τῶν ὑπασπιστῶν καυχώμενος ἐπὶ ἐμπειρίᾳ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ συχνὰ γνωμολογῶν ὡς φιλόσοφος, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς τρεῖς Χάριτας :

— Βλέπετε, κυρίαί μου, ὅτι ἡ παρατήρησίς μου ἦτο ὀρθοτάτη;

— Ποία ἐξ ὧν; Μὰς εἶπες τόσας.

— Ὅτι οἱ ἄνδρες ἀρνούμενοι ζημιοῦνται πάντοτε ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ὅσον ἀρνοῦνται, τόσον περισσότερον κερδίζουν.

Νεύσας ὁμως κρυφίως πρὸς τὴν θρασυτέραν, ἣτις τῷ ἔρριψε βλοσυρότατον βλέμμα, προσέθεσε διορθῶνων τὸ σφάλμα του :

— Ὑπάρχουν ὁμως καὶ γλυκύταται ἐξαιρέσεις.

Ἐν Κων/λει, 1909.

ΓΕΩΡΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

Αἱ τρομεραὶ ἐρωτήσεις τῶν μικρῶν

Ἡ μικρά.— Πές μου, μαμά, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ μούλεγες προχθές, πῶς οἱ ἄγγελοι ἔχουν φτερά καὶ πετοῦν;

Ἡ μαμά.— Βέβαια, παιδί μου. Οἱ ἄγγελοι εἶνε τοῦ θεοῦ· ἔχουν φτερά καὶ πετοῦν.

Ἡ μικρά.— Μὰ τότε, μαμά, θὰ πετᾷ καὶ ἡ Μαρούλα, γιατί ἀκουσα τὸν μπαμπὰ νὰ τῆς λέη πῶς εἶνε ἄγγελος...

Ἡ μαμά.— Βεβαίωτατα, παιδί μου!... Θὰ πετᾷ ἄμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμὴ μάλιστα!...